హత్యమీద హత్య

బొమ్మిడి అచ్చారావు

"ఉఁహ్, దూరం! ఎవరైనా చూస్తారు?" అన్నది సరోజ మూర్తినుంచి దూరంగా జరుగుతూ.

"అబ్బ! ఎన్నాళ్ళీ విరహ వేదన? బాధ నటిస్తూ గుండెలమీద రుద్దుకున్నాడు మూర్తి.

ఆమె అల్లరిగా నవ్వింది. జారని పైటని సర్దుకుంది. గాలికి మనోహరంగా ఎగురుతున్న ముంగురులను అలవోకగా సర్దుకుంది. కాళ్ళు ముడుచుకుని కూచుని గడ్డం మోకాళ్ళమీద ఆనించి కళ్ళ చివర్లనుంచి దృష్టిని అతని మీదే కేంద్రీకరించి అతనివంకనే తదేకంగా ఆరాధనగా చూసింది సరోజ.

మూర్తి ఆమె చూపుల్లో చూపులు కలిపి, "బొత్తిగా యిలా పస్తులు పెట్టడం ఏం బావుండలేదు సరూ! రేపే వచ్చి మీ నాన్నతో మాట్లాడుతాను" అన్నాడు.

"అంత పనిమాత్రం చెయ్యకు. ఈ మాత్రం కలుసుకోవటం కూడా జరగదిక. అసలే నాకు రోజురోజుకా

యింట్లో అంతా లెక్కలై పోతున్నాయి."

"ఎందుకు?"

"ఎందుకేమిటి? మన ఎఫైర్ మా మామయ్యాకు తెల్సి పోయింది."

"మామయ్యకా?"

"అదే మా అమ్మ తమ్ముడు — నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటానని ప్రాణం కొరికేస్తున్నాడు. మా అమ్మే అనుకుంటే మా నాన్న కూడా అతని తరఫునే వున్నారు. అంచేత వాళ్ళకెవరికీ మన విషయం తెలియకూడదు."

"అలా అని యెన్నాళ్ళు చేతులు ముడుచుకుని కూచుందాం?"

"దేనికైనా అవకాశం రావాలి కదా!"

"అవకాశాలు వెతుక్కుంటూ రావు. మనమే వాటిని వెతుక్కోవాలి, అలా ఏర్పాటు చేసుకోవటం మన చేతుల్లోనే వుంది. నువ్వు ధైర్యం చెయ్యటంలేదు. నీకే పద్ధతిలో కావాలంటే ఆ పద్ధతిలో మనం పెళ్ళిచేసుకుందాం. ఇంకా ఆలస్యం చెయ్యాల్సిన పనిలేదు. నా ఉద్యోగం గురించి, సంపాదన గురించి నీకు తెలుసు కదా! నాకొచ్చేది మనిద్దరికీ హాయిగా సరిపోగా పుట్టబోయే వాళ్ళకోసం పొదుపు చేసుకోవచ్చు!"

సరోజ ముఖం ఎర్రబడిపోయింది, "ఛీ, అన్నీ అలాంటి మాటలే. నాకు సిగ్గేస్తోంది బాబూ!" అన్నది.

మూర్తి అటు యిటు చూసి చటుక్కున ఆమెని పొదివి పట్టుకుని దగ్గరగా లాక్కుని ఆమె పెదాల్ని గట్టిగా ముద్దుపెట్టేసుకున్నాడు. ఆమె వద్దంటూనే అతని కౌగిలిలో మెత్తగా వాలిపోతూ పరవశత్వంతో కళ్ళు మూసుకుంది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో వాళ్ళ వెనకనున్న పొదలో ఏదో అలికిడి అయింది.

ఇద్దరు దూరంగా జరిగారు.

2

"నాన్నా నేనేదైనా వ్యాపారం చేసుకుంటాను, నా వాటా నాకు పంచిపెట్టెయ్యి."

మామూలుగా లోపలికొచ్చి గోడలవంక పటాలవంక చూస్తూ ఆ రెండు మాటలు అనేసి వెనుతిరిగి వెళ్ళిపోతున్న కొడుకును రెక్కపట్టి ఆపేశాడు ముకుందయ్య.

సంతోష్ ఆగిపోయి చూశాడు.

"ఏ ఆస్తీ, ఏ వాటా?" అన్నాడాయన కళ్ళజోడు కిందినుంచి తీవ్రంగా కొడుకువైపు చూస్తూ.

"మీ ఆస్తిలో నాకు రావలసిన వాటా."

"ఈ ఆస్తి నా స్వార్జితం. నా యిష్టముంటే ఇస్తాను, లేకుంటే ఏ ధర్మసత్రాలకో రాసేస్తాను. నీకివ్వాలని ఏం లేదే!...."

"అయితే యివ్వనంటావు, అంతేనా?"

"తండ్రితో మాట్లాడవలసిన పద్ధతేనా యిది?"

"కొడుకుపట్ల చూపాల్సిన ప్రేమ యిదేనా?"

"ఆస్తిలో వాటా యిస్తేనే ప్రేమ వున్నట్టా?"

"ప్రేమ వున్నప్పుడే ఏమిచ్చినా, ఏం చేసినా....!"

"నీకిప్పుడేం లోటు చేశాను. చక్కగా చదువుకోమన్నాను. నీకెంతవరకు చదవాలని వున్నా చెప్పిస్తానంటున్నాను. నీకు ఖర్చుకి కావాలన్నప్పుడల్లా డబ్బిస్తున్నాను. ఇంత లిబరల్ గా ఏ తండ్రి చూస్తాడు?"

"ఇచ్చిన ప్రతి పైసాకు లెక్క అడుగుతున్నావు గదా!"

"తీసుకున్నప్పుడు లెక్క చెప్పాల్సిన బాధ్యత నీది."

"నాకు చదువుకోవాలని లేదు. ఏదైనా వ్యాపారం చేసుకుంటాను!"

"ఉహూ, అలాగా! అందుకు నేను వాటా పంచి యిచ్చేయాలా? నీకు ఏ వ్యాపారం తెలుసు? ఎంత వయసు అనుభవం వుందని వ్యాపారం చేస్తావు? అందులో లౌక్యం, మెలకువలు, ముందుజాగ్రత్తలు సమయానుకూలంగా వ్యవహరించటం—యివన్నీ పెద్ద కాకలుతీరిన బిజినెస్ మేగ్నెట్ లకే కష్టమవుతుంటుంది. నిన్నగాక మొన్న కళ్ళు తెరిచిన నీకు అందులో ఓనమాలే రావు. పెట్టిన పెట్టుబడి కూడా దక్కదు. పో, పోయి బుద్ధిగా చదువుకో!"

"నాన్నా, అవమానకరంగా మాట్లాడుతున్నావు."

"నోర్ముయ్యరా! నీకు అవమానం గురించి, అభిమానం గురించి ఏం తెలుసు? ఫాల్స్ ప్రెస్టేజి పట్టుకు వేలాడటం, వేలకొద్దీ డబ్బు ఫాషన్ల పేరిట ఫ్రెండ్సు దగ్గర గొప్పల కోసం తగలెయ్యటం, గడ్డలేసుకుని తిరగటం, అమ్మాయిల వెంటపడటం-ఇవేగా నీకు తెలిసిన విద్యలు. మూడేళ్లుగా డిగ్రీ పూర్తిచెయ్యలేక పోయావుగాని, కబుర్లు చెబుతున్నావు."

సంతోష్ బుసకొడుతూ వెళ్ళిపోయాడు బయటికి.

3

"ఇవాళ బాగా ఆలస్యమయినట్లుంది!" అన్నాడు శేఖరం భార్య ముఖంలోకి పరీక్షగా చూస్తూ.

"అవునండీ, మాస్ రిటైర్‌మెంట్సు కదా! మా డైరెక్టర్‌కి ఫేర్‌వెల్ యిచ్చాం. అందుకే లేటయి పోయింది."

"అయితే మాత్రం అర్ధరాత్రిదాకా వుండాలా?"

"ఆఫీసు అవర్స్ తర్వాత అరేంజి చేశారు. ఒక రొకరు ఆయన గుణగణాల గురించి, సర్వీసులో ఆయన చేసిన మంచి పనుల గురించి, స్టాఫ్‌కి చేసిన మేళ్ళు గురించి ఉపన్యాసాలిచ్చారు. చివర్లో తేనీటి విందు జరిగింది. అది పూర్తయ్యేసరికి తొమ్మిది దాటిపోయింది."

"నీ యిష్టం. నువ్వేమన్నా చెల్లుతుంది."

"ఇప్పుడేమన్నానండి!"

"ఏదయినా అనొచ్చు, ఫరవాలేదు."

"మీరేమిటో మనసులో పెట్టుకుని మాట్లాడుతున్నారు. అదేమిటో సూటిగా చెప్పరాదూ?"

"ఎన్నిసార్లు చెప్పాలి? ఆలస్యంగా రావద్దని ఎన్నోసార్లు చెప్పాను. అయినా నీ అలవాటు మామూలే. ఈ మహానగరంలో ఏ మూల ఏం జరుగుతుందో యెవరికి తెలుసు?"

"అంటే, బయట తిరుగుతున్న ఆడవాళ్ళందరికీ ఏదో జరిగిపోతుందా?"

"ప్రమాదం చెప్పిరాదు, వచ్చాక ఎవరూ చెయ్యగలిగిందేమీ వుండదు."

"మీకు నామీద నమ్మకం లేనట్టుందే!"

"నమ్మకానికి, ముందుజాగ్రత్త చెప్పటానికి అర్ధం ఒకేలా చెప్పుకుంటున్నావా?"

"ఏమో బాబూ, మీ మాటల కర్థాలు మీరే చెప్పుకోవాలి — నేనేం చెప్పలేను" చీర మార్చుకుంటూ ఉక్రోషంగా అన్నది సుశీల.'

"కోపతాపాలు నీ సొత్తనుకుంటాను."

"నా కోపం యెవరిమీద చూపించుకుంటాను? నా బాధ యెవరికి చెప్పుకుంటాను? సూటిపోటి మాటల్తో హింసించటమేగాని అర్థం చేసుకుని సానుభూతి చూపించటం మీకు మొదట్నుంచీ అలవాటు లేదుగా!"

"నీ యిష్టం వచ్చినట్టు అలాగే అను. సంపాదిస్తున్నది నువ్వు. ఏమన్నా చెల్లుతుంది."

"అదిగో, అదే మీ యిన్ఫీరియార్టీ కాంప్లెక్స్. నేను సంపాదించకపోతే మనకి ఆ నాలుగువేళ్ళు నోట్లోకి పోవని తెలిసే ఆ మాటనటం దేనికి?"

"నాకు బుద్ధిలేక! అయినా గడపదాటిన ఆడది ఎన్ని కబుర్లయినా చెప్తుంది. సంపాదించే సత్తాలేని మొగుడు నోర్మూసుకు పడివుండాల్సిందే!"

"ఎందుకండీ! మిమ్మల్ని మీరలా కించపరుచుకుంటారు? ఇప్పుడు నేనేమన్నానని? మీరు సంపాదిస్తే ఒకటి, నేను సంపాదిస్తే ఒకటినా? దేవుడు చల్లగాచూసి మీకుద్యోగం వస్తే, ఆ మరుక్షణమే నా జాబ్‌కి రిజైన్ చేసెయ్యటానికి సిద్ధంగా వున్నాను. తోడేళ్ళలాంటి మొగాల చూపులను తట్టుకుని బయట నెగ్గుకు రావటం నాకూ కష్టంగానే వుంది. భుక్తి గడవాలి అని చెయ్యటం తప్పితే నాకు ఉద్యోగంమీద మోజూ బయట తిరగాలనే క్రేజూ లేవు. నన్ను నమ్మండి."

"ఎందుకు మనమధ్య డిస్కషన్. ఇదిగో టీ చల్లారిపోతుంది తీసుకో!"

"ఊహుఁ! మీరు తీసుకోండి ముందు."

"నేను నువ్వొచ్చేముందే కలుపుకున్నాను."

"ఎందుకండీ మీకీ వంట తాపత్రయం? నేనొచ్చాక ఆమాత్రం వంటపని చూడలేనా?"

"ఖాళీగా వుండి ఏం చెయ్యను? నువ్వు కష్టపడి వచ్చి మళ్ళి యిక్కడ వంట గదిలో ఏం కష్టపడతావు?"

"అదేం పదరదు. రేపట్నుంచి మీరు భోజనం చెయ్యటానికి తప్ప వంటగదిలోకి రాకూడదు, తెల్సిందా?"

"నువ్వు సంపాదిస్తున్నావు. నేను ఖాళీగా కూచుని నీ సంపాదన తింటున్నాను. కనీసం యీ విధంగానైనా సర్వీసు చెయ్యకపోతే ఎలా? తిన్నది అరగాలి కదా!"

"మీరు ఏమీ సర్వీసు చెయ్యక్కర్లేదు. కావాలంటే బయట హాయిగా తిరిగి రండి. ఏమైనా సినిమాలు చూడండి. యెవరైనా తెలిసినవాళ్ళుంటే ఉద్యోగ ప్రయత్నాలు చెయ్యండి. మనం కూచుంటే ఉద్యోగాలు దొరికే రోజులు కావు."

"అయితే నేను గోళ్ళు గిల్లుకుంటూ ఖాళీగా వుండి పోతున్నాను కదూ సోమరిలాగా?"

"ఛ, అలా అని నేననలేదండీ!"

"ఎలా అన్నా దాని అర్థం అదే!"

"ఎందుకండీ మాటల్తో నన్నిలా హింసిస్తారు?"

"నేను హింసిస్తున్నానా? బాగానే వుంది. మళ్ళి యిదో కొత్తరకం నేరారోపణా? సరి, సరి లే."

సుశీల గుడ్లనీరు కక్కుకుంటూ మంచంమీద వాలి పోయింది. "భగవాన్, నేనీ బాధ భరించలేను" అనుకుంది.

4

"రావోయ్, రారా, ఏమిటి దారి తప్పి వచ్చావు?" మిత్రుణ్ణి ఆహ్వానించాడు రఘు.

"దారి తప్పి రాలేదు. దారి తప్పకూడదనే వచ్చాను" అన్నాడు స్వామి నవ్వుతూ.

"ఈమధ్య మరీ నల్లపూసవై పోతున్నావు. చిన్ననాటి స్నేహితుణ్ని, హితుణ్ని నేనున్నాననీ, నీ క్షేమం గురించీ, బాగు గురించీ ఆరాటపడుతుంటాననీ నీకు తెలీదా?"

"తెలుసు. నాకో ముఖ్యమైన పనిపడి వచ్చాను."

"అదేమిటో చెప్పు."

"ఏమీ అనుకోవు కదా!"

"అదేమిటి, ముందే యిన్ని కండిషన్స్ పెడ్తున్నావు. కొంపతీసి డబ్బు అప్పడగవు కదా! నేనే నిన్ను ఎదురడుగుదామనుకుంటున్నాను" అన్నాడు రఘు పెద్దగా నవ్వుతూ.

స్వామి తనూ నవ్వేసి, "అదేం కాదులే! డబ్బు కావాలంటే నేనే యిస్తాను. నాకు నీవలన చాలా ముఖ్యమైన పని కావలసి వుంది. నా వ్యాపారం సంగతి నీకు తెలుసుకదా! ఈమధ్య తప్పనిసరై కొంత డబ్బు వృధాగా ఖర్చయిపోయింది. దాన్ని కప్పిపుచ్చటానికి లాభాలు తక్కువ చూపించాల్సి వచ్చింది. ఈమధ్య ఇన్‌కమ్‌టాక్స్ వాళ్ళు రెయిడ్ చేసి లెక్కలు తనిఖీ చేశారు. అదీ మీ సెక్షన్ వాళ్ళే!...." అర్థోక్తిలో ఆగిపోయాడు.

రఘు ముందుకు వాలి, "చెప్పు!" అన్నాడు ఏ భావమూ ముఖంలో ప్రకటితం కాకుండా జాగ్రత్త పడుతూ.

"మరేంలేదు మీ వాళ్ళకి చెప్పి చిన్న అడ్జస్ట్‌మెంట్ చేయించు లెక్కల్లో. నేను చూపించిన ఎమౌంట్స్ కరెక్టేనని వాళ్ళచేత సర్టిఫై చేయించు. మిగతా విషయాలు నే జూసుకుంటాను."

"అంటే నాచేత అఫిషియల్ బ్లండర్స్ చేయించి కమిట్ కమ్మంటావా?"

"స్నేహితుడిగా నామాట కాదనవనే నమ్మకంతో వచ్చాను. దాంట్లో కమిట్ అయేదేముంది? చిన్నమాట సహాయం, అంతే! అవసరమైతే అధికారులికి జేబులు తడుపుదాం."

రఘు ముఖం జేవురించింది.

"స్వామీ, నన్ను కూడా లంచగొండుల్లో కలిపే స్తున్నావు కదూ!"

"నోనో. అది కాదు రఘూ! నువ్వు స్ట్రెయిట్ ఫార్వర్డ్ అని నాకు తెలుసు. తక్కిన అధికారుల సంగతి నే మాట్లాడేది! నువ్వు తలుచుకుంటే చెయ్యగలవు."

"ఇలా చెయ్యటంవల్ల నీకు వచ్చే లాభం ఎంత?"

"లాభం ఎక్కడ? అంతా నష్టమే! కేసు ఫైలవకుండా ఎంతో కొంత ముట్టచెప్పాలి కదా!"

"అధికారులు రిపోర్టు యథాతథంగా పంపిస్తే నీకు నష్టమేమయినా వుందా?"

"అదేంమాట, నువ్వు సరదాగా అంటున్నావో సీరియస్ గా అంటున్నావో తెలీదు. నా రికార్డ్సు బోగస్ అని రుజువయితే నా కంపెనీ మూతపడిపోదా? కంపెనీ వన్న గుడ్ విల్ పోవటమే గాక నేను జైలు కటకటాల్ని లెక్కించాల్సి రావచ్చు కూడా!"

"ఆ తెలివి కమిట్ కాక ముందుండాలి."

"చెప్పాను కదా, తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో లెక్కలు అలా చూపించాల్సి వచ్చింది!"

"నేనోమాటంటాను, కోపం రాదుకదా!"

"అదేమిటో చెప్పు!"

"ఇది నావల్ల కాదు."

స్వామి ఉక్రోషంతోను, కోపంతోను వెంటనే మాట్లాడలేకపోయాడు.

"అవినీతి ఎక్కడున్నా నేను దాన్ని వ్యతిరేకిస్తాను. అన్యాయం, అక్రమం, లంచగొండితనం నాకు సరిపడనివి. అది నీకు తెలిసే వుంటుంది. ఇంకో విషయం చెప్పనా? ప్రస్తుతం ప్రభుత్వం మారింది. ఇదివరకు ప్రభుత్వం లంచగొండుల నిలయమై విలయతాండవం చేస్తే ఈ ప్రభుత్వం అవినీతిని కూకటివేళ్ళతో పెకలించి వేయటానికి కంకణం కట్టుకుంది. ఫలితంగా లంచాలు తినితిని ఒళ్ళు బలిసిన అధికారులు అనేకమందికి ఉద్యోగంనించి ఉద్వాసన అయింది. నువ్వు యింకా లంచాలతో అధికారుల్ని కొనేద్దామనే పిచ్చి భ్రమలో వున్నావు. ఐ పిటీ యు!"

"నువ్వు నామీద జాలిపడనక్కర్లేదు. ప్రభుత్వం మారినా, పాలకులు మారినా అధికారులు యింకా పాత వాళ్ళే వున్నారుకదా! అందులోనూ లంచాలకు అలవాటు పడ్డవాడు అంత తొందరగా 'పై సంపాదన' వదులుకో లేడుగా! వల విసుర్తాను, పడకపోతారా?"

"నీ ధోరణి యిక మారదనుకుంటాను. అసలు నిజం చెప్పాలంటే అధికారుల్ని లంచగొండులుగా తయారు చేసి వాళ్ళను అవినీతి పథంలోకి నడుపుతున్నది నీలాంటి స్వార్థపరులే! నువ్వు చూపించే అరచేతిలోని స్వర్గానికి దాసులైపోయి నువ్వు చెప్పినట్లల్లా ఆడి, ఆత్మవంచన, స్వామిద్రోహం-రెండింటికీ పాల్పడుతున్నాడు ఉద్యోగి. నీ నేరం క్షమించరానిది!"

"అనవసర ప్రసంగం! నేనిక్కడికొచ్చింది నీ ఉప

వ్యాసాలు వినటానికి కాదు. మైం విలువ నాకు తెలిసి నంతగా నీకు తెలియదు. నేను వ్యాపారిని. చివరిసారిగా అడుగుతున్నాను. నేనడిగింది చేసిపెడతావా, లేదా?"

"ఆయామ్ సారీ!"

"దీని పర్యవసాన మేమిటో తెలుసా?"

"మన స్నేహ బంధం తెగిపోతుంది!"

"నీ దగ్గరికి వచ్చే బదులు సరాసరి ఆ ఆఫీసరు దగ్గరికే పోతే యీపాటికి పని పూర్తయ్యేది."

"మరి నా దగ్గర కెందుకొచ్చావు?"

"ఏదో చిన్ననాటి స్నేహితుడివి కదా. ఆమాత్రం సాయం చెయ్యకపోతావా అనొచ్చాను. కాని నువ్వు మొండి చెయ్యి చూపించావు."

రఘు మాట్లాడలేదు.

"ఓ.కే. థాంక్స్ ఫర్ యువర్ కైండ్ కోపరేషన్ ఆతన్ని పోయి ఇప్పుడే కలుస్తాను" స్వామి వెళ్ళబోతున్న వాడల్లా చటుక్కున ఆగిపోయాడు.

"ఇచ్చిన నిన్ను, పుచ్చుకునే అతన్ని ప్రభుత్వానికప్ప చెప్పించేస్తాను."

స్వామి వెనక్కు వచ్చి క్రూరంగా రఘు ముఖం మీదకు ముఖంపెట్టి "అదీ చూస్తాను. నీలాంటివాడు బాగుపడడు, ఎదుటివాడ్ని బాగుపడనివ్వడు. అందరూ నీలాంటి శ్రీరామచంద్రులే వుంటే యీ లోకం ఎప్పుడో తిరగబడిపోయుండేది!" అన్నాడు.

స్వామి మాటలకు మౌనంగా వుండిపోయాడు రఘు. ఓ విషపు చూపు రఘుమీద విసిరి హడావిడిగా వెళ్ళి పోయాడు స్వామి.

5

"సరూ, నీతో ఒక మాట!" అన్నాడు ప్రభంజన్.

సరోజ చటుక్కున ఆగిపోయి "ఏమిటి మామయ్యా!" అన్నది.

"నువ్వు ఎక్కడికి వెళ్తున్నావో నాకు తెలుసు!.... ఆ మూర్తితో నీ తిరుగుళ్ళు నాకు నచ్చలేదు. పబ్లిగ్గా పార్కులో ఒకరిమీద మరొకరు పడి...."

"అయితే నువ్వు మమ్మల్ని రోజూ వాచ్ చేస్తున్నావన్నమాట! సరే, యెలాగూ తెల్సుకున్నావు కాబట్టి యీ సంగతి కూడా తెల్సుకో! త్వరలో మేమిద్దరం పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నాం."

"అది జరగని పని."

"ఏం?"

"నేను చెప్పను, చేసిచూపిస్తాను."

చకచక నడావిడిగా లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు ప్రభంజన్.

* * *

"ఈ రోజు కూడా ఆలస్యమయిందే! మరో అధికారి యెవరైనా రికైరయ్యాడా?" వ్యంగ్యంగా అన్నాడు శేఖరం.

సుశీల బాధగా, ఉక్రోషంగా చూసింది భర్తవంక.

"రేపట్నుంచి నువు ఉద్యోగానికి పోనక్కర్లేదు. నేనే బయిటికిపోయి సంపాదిస్తాను."

"అంతకన్న నాకు కావలసిందేమిటండీ, ఇంతకీ ఏం ఉద్యోగం? ఎప్పుడొచ్చింది?"

"రాలేదు, ప్రయత్నిస్తాను."

"మరి అప్పటిదాకా?"

"కూలో నాలో చేస్తాను. మనిద్దరి పొట్టలకు సంపాదించలేకపోను!"

"ఎందుకు చెప్పండి మీకింత పంతం? నేను ఆడదాన్నని, ఆడదాని సంపాదనమీద బతక్కూడదనీ మీ నరనరాన జీర్ణించుకుపోయింది. అంతేనా?"

"వితర్కం అనవసరం. రేపట్నుంచి నువ్వు ఉద్యోగానికి వెళ్ళటానికి వీల్లేదు."

"అర్థమైంది, నామీద మీకు నమ్మకం పోయింది."

"నమ్మకం పోయింది నీమీద కాదు—నీ చుట్టూ వున్న పురుష ప్రపంచంమీద, అవకాశం దొరికితే అంత తేలిగ్గా వదలరు, నాకు తెలుసు."

"సారీ నేను ఉద్యోగం వదులుకోలేను. మీకు దొరికే వరకు పస్తులతో వుండటం నావల్లకాదు."

"అంతేనా? నా మాట ధిక్కరిస్తావా?"

"మీ రేమనుకున్నా సరే, నా నిర్ణయం అది!"

"సరే, అదీ చూస్తాను."

* * *

ఆఫీసులో రఘు సీటుమీదుగా వెళ్తూ ఓ క్షణం ఆగి కోరగా చూశాడతని వంక స్వామి.

రఘు ఫైల్లోంచి తలెత్తకుండానే పని చేసుకు పోతున్నాడు.

"చూడు, నేను సవాలు చేసినట్టే నా పని పూర్తి చేసుకుని వెళ్తున్నాను. డబ్బుతో చెయ్యలేనిదేంలేదు. నన్ను, తీసుకున్నవాడ్ని పట్టిస్తానని ప్రగల్భాలు పలికావు కదా! ఏం చెయ్యగలిగారు, నువ్వూ-నీ ప్రభుత్వమూను."

"షల్లలకగానే పండగకాదు స్వామీ! నీ విషయం, నువ్వు లంచమిచ్చిన అధికారి విషయం రెండూ యెవరికి

చెప్పాలో వారికే చెప్పాను. నీ పాపం తప్పక పండుతుంది."

"నువ్వేం చెయ్యలేవని మరోసారి చెపుతున్నాను. అంతేకాదు, అలాంటిదే జరిగితే నిన్నంత తేలిగ్గా వదులానని మాత్రం అనుకోకు. నా పగ పాము పగకి తక్కువేం కాదు. బీ కేర్ ఫుల్!"

6

"ఇతని పేరు మూర్తి. ఫెర్టిలైజర్స్‌లో కెమికల్ అసిస్టెంటుగా పనిచేస్తున్నాడు" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్.

డిటెక్టివ్ కిరణ్ సాలోచనగా తలూపాడు.

"శవాన్ని ఎవరు గుర్తుపట్టారు?" అడిగాడు.

"ఇదిగో, యీమె. పేరు మిస్ సరోజ" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ ఆమెవంక చూశాడు. ఆమె నమస్కారం చేసింది. కళ్ళు ఎర్రగా ఉబ్బి వున్నాయి. బాగా ఏడ్చిందనటానికి నిర్ధారణగా చెక్కిళ్ళమీద కన్నీరు గారకట్టిన చారికలు.

"మీకెలా తెలుసీయన?"

"ఆయన నా ఫ్రెండు!"

"అంతవరకేనా?"

"పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకున్నాం."

"ఐ.... సీ....!"

వేలిముద్రల నిపుణుడు, ఫోటోగ్రాఫరు తమ పనులు చేసుకుపోతున్నారు.

ఊరి చివర మర్రిచెట్టుకింద దిక్కులేకుండా చచ్చి పడున్న ఆ శవాన్ని చూడగానే ముందు కిరణ్ కి చాలా

జాలివేసింది. ఎవడో చాలా దారుణంగా నెత్తిపైన బండ రాయి వేసి పగలగొట్టి చంపేశాడు. బహుశా ఎవడైనా గూండా అయినా అయివుండాలి, లేక అతనంటే బాగా కక్షవున్న వారైనా ఐవుండాలి!—అనుకున్నాడు కిరణ్.

ఒంగి శవం దగ్గర గొంతు కూర్చున్నాడు. ఆధారాలేమైనా దొరుకుతాయని వెయ్యి కళ్ళతో వెతుకుతున్నాడు.

“మీకు తెలిసి మూర్తికి శత్రువులెవరైనా వున్నారా?”

“నాకు తెలిసినంతవరకు ఎవరూ లేరు సార్!” అన్నది సరోజ. ఆమె బాగా డీలా పడిపోయింది.

“శవాన్ని మార్చ్యురీకి పంపించేస్తున్నాను” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

కిరణ్ దృష్టి అకస్మాత్తుగా ఓచోట నిలిచిపోయింది. శవానికి అతి దగ్గరలో చెట్టుకొమ్మలో పడివున్న వస్తువు అతని దృష్టి నాకర్షించింది. దాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. అది పులిగోరు పతకం లాకెట్లో పొదగబడ్డ బంగారు ఛయిన్.

తనవద్ద ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తూన్న శ్రీనివాస్ వంక చూసి “ఇక శవాన్ని తరలించవచ్చును” అన్నాడు.

తర్వాత సరోజవైపు తిరిగి, “ఈ కేసు విషయంలో ఇంకా ముఖ్యమైన సమాచారం ఏదయినా చెప్పగలరా?” అనడిగాడు.

సరోజ ఓ క్షణం తటపటాయించి ప్రభంజన్ గురించి చెప్పింది. అయితే పులిగోరు పతకం మాత్రం అతనిది కాదని చెప్పింది.

కిరణ్ సాలోచనగా తలూపి, శ్రీనివాస్‌తో “ఇతనికి నిన్నంతా ఎలిబీ వున్నదీ లేనిదీ వివరాలు కావాలి”

అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ సార్జెంట్ శివాన్ని పిలిచి, ఆ పనికి పురమాయించాడు.

7

పోలీస్ స్టేషన్‌లో కిరణ్, శ్రీనివాస్ చర్చించుకుంటున్నారు.

ఫోన్ మోగింది. శ్రీనివాస్ అందుకున్నాడు. మెసేజ్ వింటున్న అతని ముఖ కవళికలు చకచక మారిపోతున్నాయి. రెండు నిమిషాల తర్వాత ఫోన్ పెట్టేసి, "మరో శవం సిద్ధంగా వుందని కబురొచ్చింది" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"ఎక్కడ?" అడిగాడు కిరణ్.

"మలక్ పేట."

"పద, యెవరు ఫోన్ చేశారు?"

"తెలియదు. హత్య యెప్పుడు యెవరు ఎలా చేశారో తెలీదు గాని, 'ఆ యింట్లో మీకో శవం కన్పిస్తోంది, పోయి వెరిఫై చేసుకోండి' అని చెప్పేసి యెవరని అడుగుతుండగానే ఫోన్ పెట్టేశారెవరో" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

మొత్తం సిబ్బందితో జీపు మలక్ పేట చేరుకుంది పదినిమిషాల్లో. ఫోన్‌లో చెప్పబడ్డ నంబరు యింటివద్ద ఎవరూ లేరు బయట. తలుపులు దగ్గరగా వేసి వున్నాయి. తెరవగానే తెరుచుకున్నాయి.

ముందు గదిలోనే బెడ్ మీద ఓ స్త్రీ మామూలుగా నిద్రపోతున్నట్టుగానే కనిపిస్తోంది. చాలా ప్రశాంతంగా నిద్రపోతున్నట్టుంది. పక్కనే టేబిల్ మీద నిద్రమాత్రల సీసా, సగానికిపైగా ఖాళీగా వుంది. ఏదో పుస్తకం

కింద రెపరెపలాడుతున్న పావురావు సైజు కాగితం.

కిరణ్ కాగితాన్ని తీసి చూశాడు. తన చావుకు ఎవరూ కారణంకాదనీ, జీవితంమీద విరక్తి పుట్టి ఆత్మహత్య చేసుకుంటున్నట్టు రాయబడివుందా చీటీలో. కింద సంతకం 'సుశీల' అనివుంది.

సరిగ్గా అదే సమయంలో బయట ఆటో ఆగిన శబ్దం వినిపించి అందరూ తొంగి చూశారు. సూట్ కేసుతో కంగారుగా లోపలికి వస్తున్నాడో యువకుడు. బయట పోలీసు జీపుని, పోగుబడ్డ జనాన్ని చూసి కంగారు యింకా హెచ్చింది.

గుమ్మం బయటనే శ్రీనివాస్ అతన్ని నిలేశాడు.

"మీరెవరు, ఏం కావాలి?" అన్నాడు గంభీరంగా.

"ఇది మా యిల్లేనండి. మీరందరు ఎందుకొచ్చారో అర్థంకావటంలేదు" అన్నాడతను.

"మీ పేరు?"

"శేఖరం."

"ఎక్కడ్నించి వస్తున్నారు?"

"రెండు రోజులక్రితం విజయవాడ వెళ్ళాను సార్ మా తల్లిగారికి సుస్తీ చేసిందని. ఇంతకీ ఏం జరిగింది సార్!"

శ్రీనివాస్ సమాధానం చెప్పకుండా "సుశీల ఎవరు?" అనడిగాడు.

"నా భార్య సార్. అసలేం...."

శ్రీనివాస్ గుమ్మానికి అడ్డంతొలిగాడు. లోపలికి చూస్తూనే కవ్వుమన్నాడు శేఖరం.

"ఆమెకేమైంది సార్...." అంటూ ఒక్క ఉదుటలో లోపలికొచ్చి పడ్డాడు. విషయం గ్రహించాక ఆడపిల్ల

లాగా భోరున ఏడ్చెయ్యసాగాడు.

కిరణ్ అతని వంకే పరిశీలనగా చూస్తున్నాడు. ఫొటోగ్రాఫరు నిపుణుడు, డాక్టరు తమ పనులు చేసుకు పోతున్నారు.

డాక్టరు తన పరీక్ష ముగించే లోపలే కిరణ్ శవాన్ని పరిశీలనగా చూసి ఓ నిర్ధారణకు వచ్చేశాడు.

“నా భార్య ఆత్మహత్యకు నేనే కారణం సార్! ఆమె నా బాధ పడలేక ఆత్మహత్య చేసుకుంది” అంటున్నాడు శేఖరం వెక్కిళ్ళ మధ్య.

శ్రీనివాస్ అతని మాటల్ని జాగ్రత్తగా వింటున్నాడు.

“ఏం చేశారు, మీ ఆవిడను ఏం బాధలు పెట్టారు?” అనడిగాడు.

“నాకు ఉద్యోగం లేదు సార్! ఆమె సంపాదించి తేవటం, నేనింట్లో కూచుని తినటం యిలా సాగుతోం దిన్నాళ్ళు. ఆమె సంపాదించటం నాకు నామోషీగా అనిపించి వుండలేక ఏదయినా అంటుండేవాణ్ని! నేను ఈ ఊరు వెళ్ళి వచ్చేలోపల తన జీవితాన్ని అంతం చేసుకుంది. నేను హంతకుడ్ని, నన్ను అరెస్టు చెయ్యండి” అన్నాడు శేఖరం.

కిరణ్ జాలిగా చూశాడతని వంక.

“డాక్టర్! మరణం నిద్రమాత్రలవల్ల కాదు, ఇంట్రావీనస్ యిన్‌టాక్సికేషన్ వల్ల సంభవించిందని నేననుకుంటున్నాను. ఏమై రైట్?” అన్నాడు కిరణ్.

ప్రభుత్వ డాక్టరు ఆశ్చర్యసంభ్రమాలతో చూశాడతనివంక. “ఎగ్జాక్ట్లీ! ఇది ఆత్మహత్య కాదు—హత్య! పైకి ఆత్మహత్యలా సృష్టించాడు. విషపూరితమైన నీడిల్ చేతి వెయిన్‌కి గుచ్చి హత్యచేశాడు హంతకుడు. బట్

షి వాజ్ నాట్ రేప్‌డ్ బిఫోర్ మర్డర్‌డ్" అన్నాడు డాక్టరు.

కిరణ్ ఆమె కుడిచేతి నరానికి నీడిల్‌తో చేసిన గాయాన్ని అంత శ్రీకి మే గుర్తించాడు.

"అయితే, ఆమె నిద్రలో వుండగా నే, సూదిగుచ్చి విషం ఎక్కించి చంపేసి వుండాలి, అవునా?"

"అవును. సైనేడ్ కావటంవల్ల ఇమ్మిడియేట్ డెత్! ఆమె మేలుకుని ఎటాక్ నెదుర్కొనేందుక్కూడా టైం చాలనంత స్పీడుగా ప్రాణం పోయింది. హత్య రాత్రి 1 గంట తర్వాత జరిగింది" అన్నాడు డాక్టరు.

శ్రీనివాస్ వెంటనే శేఖరం చేతిని దొరకపుచ్చుకుని, "నువ్వే నిజంగా హంతకుడివే! నీ భార్య ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్టు సీన్ సృష్టించి, హత్యచేసి ఏం యెరగనట్టు బయటికిపోయి, నాకు ఫోన్ చేసి, యిప్పుడే ఊర్నుంచి దిగిన వాడిలా బ్రహ్మాండంగా నటించావు. నిన్ను అరెస్టు చేస్తున్నాను" అన్నాడు.

శేఖరం నిర్ఘాంతపోయి చూశాడతనివంక.

"సార్, ఏమిటి మీరంటున్నది? చేతులారా నా భార్య ప్రాణా నేను తీశానా? భలే చెప్పారండి! నా భార్య చావుకి పరోక్షంగా నేనే కారణమని నేను కుమిలి పోతుంటే నన్ను హంతకుడుగా జమకడుతున్నారా?" అన్నాడతడు ఆవేశంగా.

"మిస్టర్ శ్రీనివాస్! అతను హంతకుడు కాదు, అవిగో అతని పర్సు జేబులోంచి బస్ టిక్కెట్లు కనిపిస్తున్నాయి. విజయవాడనుంచి హైదరాబాదు బస్ ఫేర్ ఇంకా వైఎనిమిదిరూపాయ. అందుకు సరిపడే టిక్కెట్లు న్నాయో, లేదో వెరిఫై చేయి, సరిపోతుంది" అన్నాడు

కిరణ్.

శ్రీనివాస్ అతని దగ్గర్నుంచి బస్ టిక్కెట్లు తీసుకొని చూశాడు. సరిగ్గా ఇరవై ఎనిమిది రూపాయిల విలువగలవి వున్నాయి.

"ఇప్పుడిక్కడే మలక పేట చౌరస్తాలోనే బస్ దిగి ఆటోలో వచ్చాను సార్! ఈ రెండు రోజులు నేను విజయవాడలో కాశీశ్వర్రావు మార్కెట్ వీధిలో మా యింట్లో వుండివచ్చాను. వెరిఫై చేసుకోండి!" అన్నాడు శేఖరం.

కిరణ్, శ్రీనివాస్ వంక సాభిప్రాయంగా చూశాడు. శ్రీనివాస్ శేఖరంవంక గుర్రుగా చూశాడు.

కిరణ్ శవం పక్కమీద, మంచం కింద, చుట్టు పక్కల ప్రతి సెంటీమీటరు గాలించాడు.

ఈలోపల శేఖరం తన భార్య పేరన రాయబడ్డ చీటీ చూసి "ఇది సుశీల దస్తూరి కాదు" అన్నాడు.

కిరణ్ తల పంకించాడు. వేలిముద్రల నిపుణుడితో "నిద్రమాత్రల సీసామీద వేలిముద్రలేమైనా దొరి కాయా?" అనడిగాడు.

"లేదు సార్, కావాలనే తుడిచేశారు. తాగటానికి ఉపయోగించబడ్డ గాజుగ్లాసుమీద కూడా వేలిముద్రలు లేవు. గ్లాసు అడుగున కొద్దిగా నీళ్ళు మిగిలినట్టున్నాయి. టాబ్లెట్ల పొడికూడా కనిపిస్తోంది!" అన్నాడతను.

"హంతకుడు ఆత్మహత్య అని నిరూపించటానికి ప్రయత్నించాడు. తన వేలిముద్రలు గ్లాసుమీద సీసామీద పడకుండా చూసుకున్నాడు. అయితే, వాటిమీద మృతురాలి వేలిముద్రలు పడేలాగా జాగ్రత్త తీసుకో లేదు" అన్నాడు కిరణ్.

"మూర్తి హత్యకు, యీమె హత్యకు ఏమైనా సంబంధముందంటావా?"

"ఎలా చెప్పగలం? రెండూ రెండు విభిన్నమైన పద్ధతుల్లో చెయ్యబడ్డ హత్యలు.... చూడండి శేఖరంగారూ, మీకు 'మూర్తి' అనబడే స్నేహితుడుగాని, శత్రువుగాని యెవరైనా వున్నారా?" కిరణ్ శేఖర్ని అడిగాడు.

శేఖరం ఒక నిమిషం ఆలోచించి, "అతనేం చేస్తాంటాడు సార్?" అన్నాడు.

"ఎవరైనా గుర్తొచ్చారా?"

"వామనమూర్తి అని మా స్నేహితుడొకతను కాకినాడలో వున్నాడు."

"కాకినాడలో కాదు, యిక్కడ హైదరాబాద్‌లో యెవరైనా వుంటే చెప్పండి!"

"లేదు సార్! నా భార్యకి ఎవరైనా తెలుసేమో, నాకు తెలీదు."

"ఆల్‌రైట్! మీరు మాతోపాటు స్టేషన్‌కొచ్చి స్టేట్‌మెంట్ యివ్వండి. ఫార్మాలిటీస్ అయ్యాక మీ మిసెస్ డెడ్‌బాడీ మీకప్పగిస్తాం."

8

"సార్జంటు శివం యిన్ఫర్మేషన్ తెచ్చాడు. నిన్న రాత్రి సరోజ మేనమామ ప్రభంజన్‌కి బలమైన ఎలిబీ వుంది. అతను మూర్తిని హత్యచేసే అవకాశంలేదు" అన్నాడు యిన్‌స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్.

డిటెక్టివ్ కిరణ్ తలపంకించాడు.

"అయితే ఆ పులిగోరు పతకమున్న చెయిన్....?"

"అదే మొదటి కేసుకి ఇప్పటివరకు దొరికిన ఆధారం! సుశీల హత్య విషయంలో ఆ సూత్రం తప్ప మరో

ఆధారం లేదు. ఎంతమంది దస్తూరీలు పరీక్షించగలం?"

"అయితే, కేసుముందుకి జరిగేదెలా?" శ్రీనివాస్ నీరసపడిపోయాడు.

కిరణ్ కేదో స్ఫురించి, "ఆ స్లీపింగ్ టాబ్లెట్సు గార్డినల్ కదూ!" అన్నాడు.

"అవును, ఏం?"

"అవి డాక్టర్ ప్రిస్క్రిప్షన్ మీద తప్ప యివ్వరు అవునా?"

"అయితే...."

"ఆ టాబ్లెట్సు ఎక్కడ కొన్నారో తెల్సుకుంటే ప్రిస్క్రిప్షన్ స్లిప్ నిబట్టి అది ప్రిస్క్రైబ్ చేసిన డాక్టర్ని తద్వారా ఆ పేషెంటుని—అదే హంతకుడ్ని—ట్రేస్ చెయ్యవచ్చును."

శ్రీనివాస్ చప్పరించేశాడు. "ఈ మహానగరంలో ఎన్నో వందల వేల మెడికల్ స్టోర్సున్నాయి. వాటిలో ఎక్కడ కొన్నాడో, అసలు ప్రిస్క్రిప్షన్ లేకుండా నే కొన్నాడో—ఎవరు చెప్పగలరు?" అన్నాడు.

"ప్రయత్నిస్తే సాధ్యం కానిదంటూ లేదు. మీది ఇంత పెద్ద డిపార్టుమెంటుంది, ఆ మాత్రం మెడికల్ స్టోర్సుని ట్రేస్ చెయ్యలేకపోతే ఎందుకు? ఒకోసారి బాచ్ నంబరు, ఎక్స్పైరీ డేట్ నిబట్టి కూడా మందుల షాపుల్ని ట్రేస్ చెయ్యవచ్చు. ఇదివరలో నేను అలాంటి కొన్ని కేసులు పట్టుకున్నాను కూడా!"

శ్రీనివాస్ సార్జంట్ రాజుని పిలిపించి కిరణ్ ఆదేశాలను ఫాలో కమ్మని చెప్పాడు.

కిరణ్ రాజుతో ఏం చెయ్యాలో వివరించి చెప్పాడు. శ్రీనివాస్ రాజుకి టాబ్లెట్సున్న సీసా చూపించి,

వివరాలు చెప్పాడు. రాజు తలూపి వెళ్ళిపోయాడు.

"నేను వెళ్తాను. ఏదయినా అవసరమైతే ఫోన్ చెయ్యి" అన్నాడు కిరణ్ వెళ్ళటానికి లేస్తూ.

"ఓ.కే!" అని శ్రీనివాస్ అంటుండగానే ఫోన్ గణగణ మోగింది.

"హల్లో, నువ్వా మిస్టర్ కైలాష్..వాట్? హత్యా? ఇప్పుడే బయల్దేరి వస్తున్నాను. నువ్వు స్పాట్‌లోనే వుండు. ఆ, చెప్పు....నంబర్ ...."

కిరణ్ వాళ్ళ సంభాషణ వినగానే మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చి కూచున్నాడు.

శ్రీనివాస్ కిరణ్ వంక చూసి, "మరో హత్య! ఇన్‌స్పెక్టర్ కైలాష్ ఫోన్ చేశాడు" అన్నాడు ముందుకి పరుగులు పెడుతూ.

"ఎక్కడ, ఎవరు?"

"వెంగళరావు నగర్‌లో ముకుందయ్య అనబడే ఓ బిజినెస్ మేన్‌ని ఎవరో హత్య చేశారు" అన్నాడు శ్రీనివాస్.

సిబ్బందితో అయిదు నిమిషాల్లో జీప్ బయల్దేరింది.

వెంగళరావు నగర్ మరో పదినిమిషాల్లో చేరుకున్నది.

గుమ్మంలోనే ఓ పాతికేళ్ళ యువకుడు ఎదురొచ్చాడు. అప్పటికే అక్కడ ఇన్‌స్పెక్టర్ కైలాష్ తన సిబ్బందితో వచ్చి వున్నాడు.

ఆ యువకుడు శ్రీనివాస్ బృందానికి నమస్కారం చేశాడు. శ్రీనివాస్ ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"నా పేరు సంతోష్. ముకుందయ్యగారు నా తండ్రి!" అన్నాడతను. బాగా ఏడ్చివుండొచ్చు ననుకున్నాడు

కిరణ్ అతని ముఖంలోకి చూడగానే.

అతను దారితియ్యగా శవం వున్న గదిలోకి వెళ్ళారంతా. అక్కడ ముకుందయ్య మంచంమీద అడ్డగా పడివున్నాడు. కంఠం మీద, ఛాతీలోను కత్తిపోట్లు తగిలాయి. రక్తం గదినిండా చిమ్మివుంది.

"హత్య ఎలా జరిగింది?" అడిగాడు శ్రీనివాస్.

సంతోష్ ముందుకొచ్చి, "నేనీ ఉదయం మూన్ షోకి మీరా థియేటర్ కి వెళ్ళాను సార్! ఓ గంట క్రితమే వచ్చాను. తలుపులు ఓరవాకిలిగా తెరిచి వున్నాయి. తెరిచి లోపలికొచ్చాను. ఇంట్లో అలికిడిలేదు. ఏమిటా అని నాన్నగారి గదిముందుగా వెళుతుంటే యీ దృశ్యం కనిపించింది. నా గుండె జారిపోయినట్టనిపించింది. వెంటనే మా ఎదురింట్లోంచి ఫోన్ చేశాను మీకు!" అన్నాడు.

"ఇంట్లో ఎవరెవరుంటున్నారు?" అడిగాడు కిరణ్.

"మొత్తం అయిదుగురం సార్! నేను, అమ్మా, నాన్న, మా తమ్ముడు, చెల్లెలు."

"మరి తక్కినవాళ్ళు....?"

"అమ్మా, తమ్ముడు, చెల్లి నాలుగురోజుల క్రితం మామయ్యగారింటికి వెళ్ళారు, వాళ్ళింట్లో ఏదో శుభకార్యముందని! రేపు తిరిగివచ్చేదివుంది."

"అయితే, యింట్లో వున్నది మీ యిద్దరేనన్నమాట ప్రస్తుతం....?"

"అవును సార్!"

"మీ నాన్నగారేం చేస్తూంటారు?"

"సనత్ నగర్లో మాకో చిన్న ఫ్యాక్టరీ వుంది సార్! అది నడుపుతుంటారు."

"ఈ టైంలో ఎప్పుడూ మీ నాన్నగారు యింట్లోనే

వుంటారా?"

"అవును సార్! మధ్యాహ్నం భోజనానికి వచ్చి కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకుని మళ్ళీ ఫ్యాక్టరీకి వెళ్తుంటారు. ఈ రోజు అలాగే వచ్చి వుంటారు. వంటమనిషి వంట చేసి డైనింగ్ రూంలో పెట్టి పోతుంది. తర్వాత నేను, నాన్నగారు ఎవరిష్టం వచ్చినపుడు వాళ్ళు తింటాం!"

"మీ రేం చేస్తూంటారు?"

"గ్రాడ్యుయేషన్ పూర్తికాలేదు. ఇంకా పరీక్షలకు అప్పియర్ అవుతున్నాను. నేనూ బిజినెస్‌లో చేరతానంటే డాడీ 'చదువుకో' సీవు వ్యాపారం వద్దు అన్నారు. అందుకని వ్యాపారంలోకి యింకా దిగలేదు."

కిరణ్ సంతోష్‌తో మాట్లాడుతున్న సమయంలో తక్కిన సిబ్బంది తమ పనులు చకచక చేసుకుపోతున్నారు. డాక్టరు తన పని పూర్తిచేసుకుని లేచాడు.

కిరణ్ ఆయనవంక ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"హత్య యీ మధ్యాహ్నం పన్నెండు ఒంటిగంట మధ్య జరిగివుండాలి. మల్టిపుల్ యింజరీస్ బై స్టేబింగ్. వెంటనే ప్రాణంపోయి వుండాలి" అన్నాడు డాక్టరు.

కిరణ్ శవాన్ని పరీక్షగా చూసి, "నాకో విషయం స్ఫురిస్తోంది. ఇంజరీస్ అన్నీ ఒకే హత్యాయుధంతో చేసినట్టు అనిపించటంలేదు. గాయం లోతు, ఏంగిల్, గాయం పరిమాణంబట్టి ఎలాంటి ఆయుధంతో ఉపయోగించబడిందీ చెప్పగలం కదా!" అన్నాడు.

"ఎస్, మీ వాదన కరెక్టే!"

"ఈ కేసులో రెండు మూడు హత్యాయుధాలు— అదే కత్తులు — ఉపయోగించబడి వుండొచ్చునని అనుకొంటున్నాను, గాయాలనిబట్టి. గమనించారా?"

డాక్టర్ చిన్నగా నవ్వి, "యూ ఆర్ రైట్! రెండు మూడు కత్తులవల్ల అయిన గాయాలే!" అన్నాడు.

"అంటే ఒకేసారి ఇద్దరు లేక ముగ్గురు కలిసి ఈయన్ని పొడిచి చంపేశారు, అవునా?"

"అలాగే జరిగుంటుంది. గ్రూప్ మర్డర్!"

"నో, హంతకుడు ఒకరే కాదు యిద్దరో ముగ్గురో నలుగురో అయుండవచ్చు" అన్నాడు కిరణ్.

తర్వాత శ్రీనివాస్ వంక తిరిగి, "మధ్యాహ్నం పన్నెండు గంటల తర్వాత యీ యింట్లోకి ఎవరైనా జొరబడ్డారేమో పక్క ఇళ్ళవాళ్ళనుంచి సమాచారం సేకరించు" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్, కైలాష్‌ని పిలిచి చెయ్యవలసింది చెప్పాడు. కిరణ్, సంతోష్‌ని మళ్ళీ లోపలికి పిలిచాడు.

"మీ నాన్నగారికి వృత్తిపరంగాగాని, వ్యక్తిగతంగా గాని శత్రువులు ఎవరున్నారో మీకు తెలుసా?"

సంతోష్ కాసేపు ఆలోచించి "నాకు తెలిసినంత వరకు అలాంటి వాళ్ళెవరూ లేరు సార్! వృత్తిపరంగా ఎవరైనా వున్నారేమో నాకు తెలియదు" అన్నాడు.

"ఆల్ రైట్! మీరు యెవర్నయినా అనుమానిస్తున్నారా?"

"నాకు ఎవరిమీదా అనుమానం లేదుసార్!"

ఇంతలో ఇన్‌స్పెక్టర్ కైలాష్ లోనికొచ్చాడు. కిరణ్‌తో మెల్లగా చెప్పాడు! "మధ్యాహ్నం పన్నెండున్నర ప్రాంతాల్లో ఓ జీపు వచ్చిందట. అందులో ఫ్యాక్టరీ వర్కర్సులాంటి ముగ్గురు వ్యక్తులున్నారట. మళ్ళీ పదినిమిషాల్లో వెళ్ళిపోయారట. అది ప్రయివేట్

జీప్ అట. ముకుందయ్య ఫ్యాక్టరీలో పనిచేసేవాళ్ళు కావచ్చుననుకున్నారట."

కిరణ్ చకచక వీధిలోకి వచ్చాడు. ముకుందయ్య యింటిముందు కొంత మేర ఇసక ప్రదేశం వుంది. అక్కడ జీపు టైరు గుర్తులు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

నిపుణుడ్ని పిలిచి ఆ గుర్తులు ట్రేస్ చేయమని ఆదేశించాడు కిరణ్. "ఇవి మహేంద్ర జీపు అయివుండాలి. బహుశా సనత్ నగర్ యిండస్ట్రియల్ ఏరియాలోనే ఏదో ఫ్యాక్టరీదయివుండాలి. హంతకులు ఫ్యాక్టరీ వర్కర్సులా వున్నారని నిర్ధారణగా తెలిసింది. కాబట్టి ముకుందయ్య ప్రత్యర్థులెవరో అతన్ని కిరాయి మనుషుల్నో లేక తన ఫ్యాక్టరీ వర్కర్స్‌నే నియోగించి హత్య చేయించారు. సో, నువ్వు మొత్తం సనత్ నగర్‌లోని ఇండస్ట్రియల్ ఏరియాలో పూర్తి సర్వే చేస్తే హంతకుడు దొరికిపోతాడు" అన్నాడు శ్రీనివాస్‌తో.

ఇన్‌స్పెక్టర్ కైలాష్ కొంతమంది సిబ్బందితో అప్పటికప్పుడు సనత్ నగర్ సాగిపోయాడు.

ఈలోపల సార్జంటు రాజు లోనికొచ్చి మరో యిన్ఫర్మేషన్ యిచ్చాడు. ఈ మధ్య తరచు తండ్రీ కొడుకులు ఘర్షణ పడుతున్నారని, కొడుకు తండ్రితో తెగ తెంపులు చేసుకుంటానని రోజూ గొడవ పెడుతున్నాడనీ తండ్రి అందుకు అంగీకరించటంలేదనీ, పక్కింటివాళ్ళు చెప్పారని - చెప్పాడు.

కిరణ్ సాలోచనగా తల పంకించాడు.

గదంతా వెతికాడు. ఐరన్ సేఫ్ తెరిచివుందేమోనని లాగి చూశాడు. తాళం పెట్టి వున్నది.

సంతోష్‌ని పిలిచి, "ఐరన్ సేఫ్ తాళాలు ఎవరిదగ్గ

రున్నాయి?” అనడిగాడు.

“సాధారణంగా నాన్నగారి దగ్గరే వుంటాయి.”

“ఇంట్లో విలువైన వస్తువులేమైనా పోయినట్టు గుర్తించారా?”

“ఏవీ పోలేదు సార్! అన్నీ ఎక్కడివక్కడ వున్నాయి. ఐరన్ సేఫ్‌లో గోల్డు, కొంత కేష్ వుంటాయి. అవి చూడలేదు” అన్నాడు సంతోష్.

ముకుందయ్య జేబులో తాళాలు దొరికాయి. ఐరన్ సేఫ్ తెరిచి, సంతోష్‌ని వెరిఫై చెయ్యమన్నాడు కిరణ్. ఈలోపల ఏదో స్ఫురించి, వేలిముద్రల నిపుణ్ణి పిలిచి, సేఫ్ మీద లోపల వేలిముద్రల కోసం ప్రయత్నించమన్నాడు. నిపుణుడు ఆ పని పూర్తిచేశాక సంతోష్‌ని పిలిచి చెక్ చేయించాడు.

“అన్నీ సరిగానే వున్నాయి సార్! ఏమీ పోలేదు” అన్నాడు సంతోష్.

తర్వాత తాళాలు వేసి కిరణ్‌కి యిచ్చేశాడు.

కిరణ్ శ్రీనివాస్ వంక చూసి, “డబ్బుకోసం జరిగిన హత్యకాదు. దొంగలు చేసిన పనికాదు. ప్లాన్డ్ మర్డర్! వాళ్ళకి కావలసింది ముకుందయ్యని అడ్డుతొలగించటం, అంతే! ఆ అవసరం ఎవరికుందో మనం తెల్సుకోవాలి” అన్నాడు.

హాల్లోకి నడిచాడు కిరణ్. శ్రీనివాస్ అనుసరించాడు.

“సంతోష్ విషయం అనుమానాస్పదంగా వుంది నాకు. తండ్రిని అడ్డుతొలగించుకోవటానికి అతనే యీ హత్య చేయించాడేమో!”

“అప్పుడే ఓ నిర్ణయానికి రావటం కష్టం ...” హాల్లో కొన్ని ఫోటోలున్నాయి. వాటిలో ఓ ఫోటోమీద

కిరణ్ దృష్టిపడింది. ఆ శే పరీక్షగా చూస్తూండిపోయాడు.

ఫోటోలో వున్నది సంతోష్! అతని మెడలో ఏదో ఛెయిన్ వున్నట్టు కనిపిస్తోంది ఫోటోలో! కిరణ్ మెడలో మూర్తి శవం పక్క దొరికిన పులిగోరు పతకం మెరుస్తోంది.

అటు యిటు చూశాడు. సంతోష్ ఆ శే వస్తున్నాడు. చటుక్కున జేబునుండి పులిగోరు పతకంతీసి నేలమీద జారవిడిచాడు కిరణ్.

సంతోష్ దృష్టి ఛెయిన్ మీద పడింది. కిరణ్, శ్రీనివాస్ మరోవైపు ముఖాలు తిప్పుకుని నిలుచున్నారు.

సంతోష్ ఛెయిన్ దగ్గర ఓ క్షణం ఆగి అటు యిటు చూసి చటుక్కున ఒంగి దాన్ని జేబులో వేసుకున్నాడు.

కిరణ్ సంతోష్ దగ్గరకొచ్చి, "ఆ చెయిన్ మీ రెక్కడయినా పారేసుకున్నారా?" అనడిగాడు చల్లగా.

పక్కలో బాంబు పడ్డట్టు అదిరిపడ్డాడు సంతోష్. అతని గొంతు తడారిపోయింది.

"ఏ ఛెయిన్ని. మీర నేదేమిటో అర్ధం కావటంలేదు" అన్నాడు తడబడుతూ.

"ఇప్పుడు జేబులో వేసుకున్నావు చూడు బాబూ, ఆ ఛెయిన్ సంగతే! ఛెయిన్ వేసుకుని మరీ ఫోటోది గావుకదా, ఆ ఛెయిన్ అది మాకు ఓచోట దొరికిందిలే! నీకిద్దామనే తెచ్చాం" అన్నాడు కిరణ్.

"నో, నాకేం తెలీదు. కింద ఏదో ఛెయిన్ పడివుంటే మా చెల్లెలిదేమో పడిపోయి వుంటుందని తీసి జేబులో వేసుకున్నాను, మా యింట్లోనే దొరికిందికదా అని! అంతే, నాకేం తెలీదు" సన్నగా వణుకుతున్నాడు సంతోష్.

"మూర్తి నెందుకు హత్యచేశావు?" సూటిగా అడిగాడు కిరణ్.

"ఏ మూర్తి? నాకే హత్యసంగతీ తెలీదు. నే నెవర్నీ చంపలేదు."

శ్రీనివాస్‌కి సైగ చేశాడు కిరణ్.

సార్జంటు రాజు సంతోష్ చేతులకు కఫ్స్ తగిలించాడు.

"నే నెవర్నీ చంపలేదు. నన్నొదలండి!" అరుస్తున్నాడు సంతోష్.

9

"ఇతను మీకు తెలుసా?" అడిగాడు కిరణ్, సరోజని.

సంతోష్‌ని చూస్తూనే గుర్తుపట్టి "ఇతను తెలియక పోవటమేమిటి? ఎన్నోసార్లు నావెంటపడి ప్రేమించమని వేధించుకుతిన్నాడు. రెండురోజుల క్రితం కూడా నా వెంటపడి పెళ్ళిచేసుకోమని అడిగాడు. నేను, మూర్తి పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నామని, నావెంట పడొద్దని మందలించాను. ఆ మూర్తిని ఎలా చేసుకుంటావో చూస్తాను అని కోపంగా వెళ్ళిపోయాడు. ఆ మర్నాడే మూర్తి హత్య చెయ్యబడ్డాడు" అన్నది సరోజ.

ఓ గంట తర్వాత మూర్తిని తనే హత్యచేసినట్టు సంతోష్ ఒప్పుకున్నాడు.

శ్రీనివాస్ ఇంటరాగేషన్ రూంనించి బయటకొచ్చి, "మూర్తిని హత్య చేసినట్టు ఒప్పుకున్నాడు. కాని తన తండ్రిని హత్యచేయలేదు. చేయించలేదని మొత్తుకుంటున్నాడు. సుశీల హత్యతో కూడా తన కెలాంటి సంబంధమూ లేదని గగ్గోలు పెడుతున్నాడు. నమ్మాలంటావా?" అన్నాడు.

కిరణ్ నవ్వుతూ మాట్లాడతనివంక. "నీ పోలీసు మర్యాద చవిచూశాక కూడా నిజం చెప్పని నేరస్థుడుంటాడా? అందులోను అనుభవంలేని సంతోష్‌లాంటి అర్భకులు మీ చిత్రహింసలకు నిజం చెప్పకపోవటమంటూ ఉంటుందా?" అన్నాడు.

"అది నిజమే! మూర్తిని మాత్రమే హత్యచేసి వుంటాడీ కుర్రాడు. మరి నీడి బాబునెవడు చంపాడు? ఆ సుశీలనెవడు చంపాడు? చూడగా ప్రతి కేసుకీ సెపరేట్ హిస్టరీ, సెపరేట్ హంతకులూ వున్నట్టుంది!"

"నా ఊహే నిజమయితే—సుశీల కేసుకి సంతోష్ తండ్రి ముకుందయ్యా హత్యకీ ఎక్కడో లింక్ వుందని పిస్తోంది. సుశీల పనిచేస్తున్నదీ సనత్ నగర్‌లోనీ ఏదో ప్రయివేట్ కంపెనీలో కదా! ముకుందయ్యా హంతకులు-సనల్ నగర్ ఏరియాకి సంబంధించినవాళ్ళే! ముకుందయ్యా కేసులో హంతకుడు తెరవెనుక వుండి కథ నడిపివుంటాడు. ఏ విషయమూ నాకని త్వరలోనే తెలిసిపోతుంది.... మెడికల్ స్టోర్సు విషయం....?"

"అదీ ఎంక్వయిరీలోనే వుంది. మెడికల్ షాపుల వాళ్ళు ఓ పట్టాన చెప్పరు. అందులోనూ పోలీసులు అడిగితే అసలు చెప్పరు!"

"అది నిజమే! ఆ ప్రయత్నం నేను చేస్తాను. అంతే కాదు, సుశీల ఆత్మహత్య చేసుకున్నట్టు రాయబడ్డ చీటీ ఓ ప్రత్యేకమైన తెల్ల కాగితం. పైన లెటర్ హెడ్ వుండి వుండాలి. కొంత భాగం చించినట్టుంది. హంతకుడు అప్పటికప్పుడు తన లెటర్ పాడ్‌నించి చించి రాసి వుండాలి.

మెడికల్ స్టోర్సునించి రెండు యిన్ఫర్మేషన్ దొరుకు

తాయి. గార్డినల్ గురించీ, సైనేడ్ గురించి దాన్ని ప్రయోగించిన నీడిల్ గురించీ. రెండూ ఓ చోటనుంచే సంపాదించి వుంటాడు హంతకుడు. అందుకు ఆ మందుల షాపు అతను చాలా సహాయంచేసి వుంటాడు. ఆ విషయం నేను తేల్చుకుంటాను" కిరణ్ లేచాడు.

"మరి ముకుందయ్య హత్య విషయం...." అన్నాడు శ్రీనివాస్.

"ఈలోపల జీవ్ విషయం పూర్తిగా వివరాలు తెల్సుకో. జీవ్ గురించి తెలిసిపోతే హంతకులు, సూత్రధారి దొరికిపోయినట్టే! ఈలోపల సుశీల హత్య విషయం పూర్తి వివరాలు నేను సేకరిస్తాను. చెప్పానుగా, ఒకటి మనం విప్పగలిగితే రెండో ముడి అదే విడిపోతుంది" అన్నాడు.

కిరణ్ బయటికి అంగలు వేస్తూ.

మరుక్షణం కిరణ్ టయోటా మెత్తటి సిమెంట్ రోడ్ మీద శరవేగంతో దూసుకుపోయింది.

10

సాయంత్రం అయిదుగంటలు కావస్తోంది.

కిరణ్ టయోటా సరాసరి వచ్చి పోలీస్ స్టేషన్ ముందాగింది.

కిరణ్ లోపలికి వస్తూండగానే శ్రీనివాస్ యెదురు వెళ్ళి "ఏమయినా ఇన్ఫర్మేషన్ దొరికిందా?" అనడిగాడు.

కిరణ్ మందహాసం చేశాడు.

"హంతకుడు దొరికిపోయినట్టే!" అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ ముఖంలో ఆనందం తొంగిచూసింది.

"ఆ గార్డినల్ డాబ్లెట్స్ మేనకా మెడికల్ స్టోర్స్ నుంచి స్వామి అనబడే వ్యక్తి కొనుగోలు చేశాడు. ఆ

స్వామికి మేనకా మెడికల్ స్టోర్సు యజమానికీ ఎప్ప ట్నుంచో స్నేహమట! అంతేకాదు సైనేడ్, సిరంజి నీడిల్ కూడా అతనే సప్లయ్ చేసినట్టు ఒప్పుకున్నాడు.

"అంత తేలిగ్గా ఒప్పుకున్నాడా?"

"మీ పోలీసువాళ్ళయితే చచ్చినా ఒప్పుకునేవాడు కాదు. నేను కష్టమర్లా వెళ్ళాను. గార్డినల్ కావా లన్నాను. ముందు లేవన్నాడు. తర్వాత బాగా డబ్బు ఆశ చూపి, రిక్వెస్టింగ్‌గా అడగ్గానే సరేనన్నాడు. తర్వాత సైనేడ్ కూడా కావాలన్నాను. ముందు అను మానంగా చూశాడు, కాని తర్వాత మెత్తబడ్డాడు. ఇదిగో లెటర్ పాడ్, అది కూడా ఆ మెడికల్ స్టోర్సు అతనిదే!"

"కిరణ్ ఓ లెటర్‌పాడ్ తీసి టేబిల్ మీద పెట్టాడు. ఆత్మహత్యా చీటీ ఆ పాడ్‌లోంచి చించిన కాగితంమీది రాసినదే! చీటీ పాడ్‌మీద సరిగ్గా సరిపోయింది. పైన మెడికల్ స్టోర్సు పేరు, ప్రొప్రయిటర్ పేరు చించేశాడు హంతకుడు!

"అది సరే, సైనేడ్, గార్డినల్ తనే స్వామి అనబడే వ్యక్తికిని అమ్మినట్టు ఎలా ఒప్పుకున్నాడు?"

"నేను ప్రతి మెడికల్ స్టోర్‌లోను గార్డినల్, సైనేడ్ అడుగుతునే వచ్చాను. యెవడూ అమ్మటానికి ఒప్పుకోలేదు. డాక్టర్ ప్రిస్క్రిప్షన్ అడిగారు. డబ్బు ప్రలోభానికి లొంగలేదు. ఈ స్టోర్సువాడు లొంగి పోగానే తక్కిన ప్రొసీజర్ నడిపించాను. లెటర్‌పాడ్ చూశాక యితడే ఆ మెడికల్ పాపతను అని గ్రహిం చేశాను.

తర్వాత చెప్పాను-అతను అమ్మిన గార్డినల్ సైనేడ్

వల్ల ఓ హత్య జరిగిందనీ, ఆ విషయం నా ఒక్కడికే తెలుసనీ, పదివేల రూపాయిలిస్తే ఆ విషయం పోలీసులకు తెలియకుండా దాస్తాననీ, హంతకుడెవరో కూడా నాకు తెలుసనీ! దాంతో మానవుడు బాగా బెదిరిపోయాడు. ఒక్కొక్కటే నిజం కక్కేశాడు.

స్వామితో తనకున్న సన్నిహితత్వంవల్ల అలా ఇవ్వాల్సి వచ్చిందనీ, దానివల్ల హత్య జరుగుతుందని కల్లో కూడా ఊహించలేదనీ, అంత డబ్బిచ్చుకోలేనని ఓ వెయ్యి రూపాయలిస్తాననీ యీ విషయాన్ని పోలీసుల దాకా పోనియ్యవద్దనీ కాళ్ళావేళ్ళాపడ్డాడు. మేనకా మెడికల్ షాపతన్ని తర్వాత కస్టడీలోకి తీసుకోండువుగాని, ముందు సనత్ నగర్ వెళ్ళాలి!" పద అన్నాడు కిరణ్ లేచి నిలబడుతూ.

"అయితే ఆ స్వామి అనబడే వ్యక్తి...."

"సనత్ నగర్ లో ఓ ఫ్యాక్టరీ యజమాని. బైదిబై, అదే ఫ్యాక్టరీలో సుశీల స్టెనోగా పనిచేస్తోంది. చాలా?" అన్నాడు కిరణ్.

శ్రీనివాస్ కి మంచు తెర విడిపోయింది.

"సిబ్బందితో రెడీగా వచ్చెయ్యమంటావా?" అని శ్రీనివాస్ అంటుండగానే ఓ వ్యక్తి హడావిడిగా స్టేషన్ లోపలికి దూసుకు వచ్చేశాడు.

"సార్, నన్ను రక్షించండి! కొంతమంది దుండగులు నామీద హత్యాప్రయత్నం చెయ్యబోయారు. తప్పించుకుని ఆటోలో పారిపోయి వచ్చాను" అన్నాడతను. ఆయాస పడిపోతున్నాడు. బాగా భయపడిపోయినట్టున్నాడు.

కిరణ్ అతన్ని కూచోబెట్టి, కొన్ని మంచినీళ్ళు

తెప్పించి యిచ్చి, అతను సర్దుకున్నాక, "ఇప్పుడు చెప్పండి—మీకిక ఏ భయం అక్కర్లేదు. ఎవరు మిమ్మల్ని హత్య చేయబోయారు? మీ కెవరు? వాళ్ళకి మీకూ ఏమిటి శత్రుత్వం?" అనడిగాడు.

అతను రిలాక్సయి, "నా పేరు రఘు సార్! ఇన్‌కం టాక్స్‌లో పని చేస్తున్నాను. ఈ రోజు ఆఫీసయ్యాక యింటికి తిరిగొస్తున్నాను. రోజూ కాలినడకనే నేను ఆఫీసుకి పోయివస్తాను. ఆఫీసుకి దగ్గర్లోనే మాయిల్లు. ఈ రోజు అలాగే నడుస్తూ ఏదో ఆలోచనలో నా వెనక ఏదో జీప్ ఆగటం చూసుకోలేదు.

జీప్ నుంచి నలుగురు వ్యక్తులు దిగారు. నలుగురు చేతుల్లోను పొడవాటి కత్తులున్నాయి. చుట్టూ జనం యెవరూ లేరు. అక్కడ జనసమర్థం బాగా తక్కువ. ఆఫీసుకు దగ్గరని నేను ఆ దారినే వచ్చి వెళుతుంటాను రోజూ. ఒక్కసారిగా వాళ్ళు నామీద దాడిచెయ్యటంతో నాకేం తోచలేదు.

"నువ్వేనా రఘు?" అనడిగాడు అందులో ఒకడు కర్కశంగా.

నేను సమాధానంకోసం వెతుక్కుంటుండగా ఆపద్బాంధవుడిలా ఓ ఆటోఅతనొచ్చాడు అటుగా. వెంటనే అందులోకి ఉరికేశాను. డ్రైవరు సమయస్ఫూర్తిగా ఎక్కడికని కూడా అడక్కుండా సరాసరి అక్కడ్నించి తప్పించుకు తీసుకొచ్చేశాడు.

జీప్‌లో వాళ్ళు ఎక్కి అది స్టార్టయ్యేసరికి మెయిన్ రోడ్‌కొచ్చేసింది ఆటో. నేనే యిక్కడికి తీసుకు పొమ్మన్నాను అతన్ని. నన్ను దించేసి, పోలీసు కేసుల్లో ఎందుకనుకున్నాదేమో ఫేర్ కూడా అడక్కుండా వెళ్ళి

పోయాడు" అంటూ ముగించాడు.

"ఆ నలుగుర్నీ మీ రెప్పుడైనా చూశారా?" అడిగాడు కిరణ్.

"లేదు సార్! ఇదే చూడటం!"

"అంటే మీ శత్రువెవడో వాళ్ళని మీమీద ప్రయోగించి వుండొచ్చు. మీకు యెవరిమీదనైనా అనుమానం వుందా?"

రఘు రెండు క్షణాలు ఆగి "స్వామి అని నా చిన్ననాటి స్నేహితుడున్నాడు" అంటూ స్వామికి తనకి నాలుగు రోజులక్రితం జరిగిన సంభాషణ పొల్లుపోకుండా చెప్పాడు.

"అతనేం చేస్తూంటాడు?"

"సనత్ నగర్లో అతనికో ఫ్యాక్టరీ వుంది. డొమెస్టిక్ పంప్ సెట్స్ విడి భాగాలు తయారవుతాయక్కడ" అన్నాడు రఘు.

"గుడ్ మంచి యిన్ఫర్మేషన్ యిచ్చారు" అన్నాడు కిరణ్. శ్రీనివాస్ వంక తిరిగి "జీప్ ఓనర్స్ వివరాలు వచ్చాయా?" అనడిగాడు.

"ఇంకా లేదు. సార్జంట్ శివం రావాల్సి వుంది."

సరిగ్గా ఆ దేసమయంలో బయట జీప్ ఆగింది. అందులో నుంచి ఇన్స్పెక్టర్ కైలాష్, సార్జంట్ శివం దిగారు.

సార్జంట్ శివం ఓ కాగితం శ్రీనివాస్కి అందించి "మహేంద్ర జీప్ లున్న ఫ్యాక్టరీ పేర్లు, వాళ్ళ ఓనర్స్ పేర్లు సార్ యివి!" అన్నాడు.

కిరణ్ లిస్టులోకి చూసి, 'డొమెస్టిక్ పంప్ సెట్ ఎక్స్సరీస్' అన్న కంపెనీ పేరు కింద ఎస్.ఆర్. స్వామి అన్న పేరు చూసి తలపంకించాడు.

"సో, యీ స్వామి విశ్వరూపం సర్వత్రా ఆవరించి వున్నది. ఆ స్వామే యిప్పుడు యీయనమీద హత్యా ప్రయత్నం చేయించిన సూత్రధారి, అతనే ముకుందయ్యాని హత్య చేయించిన స్వామి. ముకుందయ్య ఫ్యాక్టరీకూడా డొమెస్టిక్ నీటిపంపుల విడిభాగాలు తయారుచేస్తూన్న సంస్థే! ఇద్దరికీ వృత్తిపరంగా శత్రుత్వం వుండివుండాలి. గోపీ హెడ్! సుశీల సైంధవుడు చంపాడో కూడా అతనే చెపుతాడు అరెస్టయ్యాక!" అన్నాడు కిరణ్.

• • •

తర్వాత శ్రీనివాస్ ఫోన్ చేసి చెప్పాడు!

"స్వామి తన నేరాలు ఒప్పుకున్నాడు. ముకుందయ్యాని చంపడానికి వృత్తిపరంగా వున్న గొడవలే కారణం!

ఇకపోతే, సుశీలపట్ల ఓసారి అసభ్యంగా ప్రవర్తించాడట! తన దగ్గర పనిచేస్తూన్న మనిషే కదా ఒప్పుకోక పోతుందా అని లెటర్ డిక్టేట్ చేస్తూ ఆఫీసు తలుపులు మూసేశాడట! సుశీల పెద్ద గొడవచేసి అరిచి అందరికీ చెపుతానందిట. దాంతో జడిసిపోయి తలుపులు తీసి వదిలేశాడట!

రెండు రోజులు ఆమె ఫ్యాక్టరీకి రాలేదట. తన విషయం అందరికీ చెప్పేస్తే తన పరువు పోతుందని, శేఖరం సమయానికి ఊళ్ళో లేని విషయం నిర్ధారణ చేసుకుని, సుశీలని తెలివిగా తనే హత్యచేసి, ఆత్మహత్య అని నిరూపించే ప్రయత్నం చేశాడుట."

—: అయిపోయింది: —